

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 181/2012-15

Ústavný súd Slovenskej republiky a neverejnóm zasadnutí senátu 21. júna 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obce N., zastúpenej advokátom JUDr. D. K., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 21. septembra 2011 v konaní vedenom pod č. k. 10 C 164/2010-95 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 332/2011-128 z 13. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obce N. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. mája 2012 doručená sťažnosť obce N. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava I (ďalej aj „okresný súd“) č. k. 10 C 164/2010-95 z 21.

septembra 2011 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) č. k. 8 Co 332/2011-128 z 13. marca 2012.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že «Sťažovateľ sa žalobou podanou na Okresnom súde Bratislava I dňa 8.12.2010 domáhal, aby súd zaviazal odporcu v prvom rade: Slovenská republika - Ministerstvo financií SR a odporcu v druhom rade: Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky nahradiť sťažovateľovi škodu spolu s príslušenstvom. Škoda sťažovateľovi vznikla na tom skutkovom základe, že Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky ako odvolací orgán v daňovom konaní v rozpore so zákonom zmenilo platobné výmery, ktorými sťažovateľ vyrubil daň za jadrové zariadenie za roky 2007 a 2008 dvom prevádzkovateľom jadrových zariadení - spoločnosti J. a spoločnosti S.

Pre každé z uvedených jadrových zariadení Úrad jadrového dozoru stanovil samostatnú oblasť ohrozenia, a to pre jadrové zariadenie V-1 rozhodnutím č. 39/2007 a pre jadrové zariadenie V-2 rozhodnutím č. 355/2007. Každý z uvedených prevádzkovateľov je držiteľom samostatného povolenia na prevádzku príslušného jadrového zariadenia a je teda daňovníkom v zmysle § 68 zákona o miestnych daniach. Sťažovateľ v rokoch 2008 a 2009 vydal platobné výmery, ktorými v súlade so zákonom o miestnych daniach vyrubil prevádzkovateľom daň za jadrové zariadenia za roky 2007 a 2008 v plnej výške (platobné výmery obce N. č. 2/2008, 2/2009 a 2/2008-1). Daňovníci (prevádzkovatelia) sa proti týmto platobným výmerom odvolali a Daňové riaditeľstvo SR ako inštančne nadriadený orgán v daňovom konaní nakoniec zmenilo platobné výmery obce tak, že znížilo pôvodne vyrubenú daň a zaviazalo daňovníkov platiť daň pomerne (rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR zo dňa 23.4.2008 a 23.07.2009). Pri zmene, resp. znížení platobných výmerov Daňové riaditeľstvo SR postupovalo v zmysle stanoviska Ministerstva financií Slovenskej republiky zo dňa 17.03.2008, ktorým mu bolo odporučené pri posudzovaní vyrubenia dane prevádzkovateľom jadrového zariadenia v J. „zohľadniť“ § 73, vetu tretiu zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach v znení účinnom do 30.11.2009...

Daňové riaditeľstvo SR znížilo platobné výmery vydané sťažovateľom a zaviazalo daňovníkov platiť daň pomerne s odvolaním sa na uvedené ustanovenie zákona o miestnych daniach.

Keďže výťažok dane z jadrového zariadenia je príjmom rozpočtu obce, obci vznikla v dôsledku zmeny platobných výmerov škoda titulom ušlého zisku určeného rozdielom medzi pôvodne vyrubenou výškou dane a výškou dane podľa zmenených platobných výmerov. Sťažovateľ v návrhu svoj nárok na náhradu škody oprel o ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka (všeobecná zodpovednosť za škodu pri porušení právnej povinnosti)...

Okresný súd Bratislava I vec prejednal a vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 21.09.2011, ktorým žalobu v celom rozsahu zamietol...

Sťažovateľ podal proti uvedenému rozsudku v zákonnej lehote odvolanie. Krajský súd v Bratislave rozhodol o odvolaní bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP rozsudkom zo dňa 13.03.2012 a napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil v celom rozsahu...

Súdy v konaní podľa predchádzajúcich článkov tejto sťažnosti svojím rozhodovaním porušili ústavné právo sťažovateľa na náhradu škody zakotvené v článku 46 ods. 3 Ústavy SR tým, že ho posúdili ako subjekt nespôsobilý na priznanie náhrady škody...

Podmienky práva na náhradu škody podľa predmetných ustanovení ústavy bližšie precizuje zákon č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Pokiaľ ide o ústavné právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, zákon priznáva náhradu škody všetkým fyzickým osobám a právnickým osobám, ktorým v dôsledku nesprávneho postupu orgánu verejnej moci škoda vznikla. Zákon teda bližšie precizuje podmienky náhrady škody pre všetky subjekty ústavnoprávnej ochrany podľa článku 46 ústavy. Avšak, pokiaľ ide o právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, zákon priznáva náhradu škody iba účastníkom správneho konania. V súlade s vyššie uvedený princípom, podľa ktorého zákon nemôže zužovať množinu subjektov ústavnoprávnej ochrany druhovým určením subjektu ochrany, je potrebné túto skutočnosť vykladať tak, že zákon bližšie precizuje podmienky priznania náhrady škody z titulu nezákonného rozhodnutia iba pokiaľ ide tú časť množiny subjektov ústavnoprávnej ochrany podľa článku 46 Ústavy, ktorá splňa podmienku účasti v správnom konaní. Ústavné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má však aj ten, komu týmto rozhodnutím bola spôsobená škoda a pri tom nie je účastníkom konania...

Súdy nepriznali sťažovateľovi náhradu škody podľa § 420 Občianskeho zákonníka s odôvodnením, že na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci je potrebné použiť ustanovenia špeciálneho zákona — zákona 514/2003 Z. z.. Súdy rovnako odmietli priznať náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu, že sťažovateľ napádal postup, ktorý sa priamo odrazil v správnom rozhodnutí a v takom prípade je potrebné použiť ustanovenia o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Tento myšlienkový postup priviedol súdy nakoniec k posudzovaniu otázky, či je možné priznať náhradu škody z titulu nezákonného rozhodnutia, avšak v tomto bode súdy konštatovali, že sťažovateľ nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom, teda nie je subjektom oprávneným na náhradu škody, pretože nespĺňa podmienku účasti v správnom konaní. Z predchádzajúcej argumentácie vyplýva, že takýto výklad zákonov nie je v súlade s ústavou, pretože tá priznáva nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím každému, nie len účastníkom správneho konania. Rovnako nie je možné prijať argument, že v danom prípade nie je možné použiť ustanovenia Občianskeho zákonníka o náhrade škody, pretože sa uplatňuje špeciálny predpis. Takýto výklad objektívne znemožňuje sťažovateľovi domôcť sa náhrady škody, a preto je potrebné posúdiť ho ako ústavne nesúladný. Sťažovateľ nemôže byť ukrátený na svojich ústavných právach iba z dôvodu, že podľa právneho názoru súdov, zákony uplatňovanie ústavných práv neumožňujú. Otázka, či tomu tak skutočne je, je druhoradá. Aj keby súdy v zmysle zákona nemali možnosť rozhodovať inak, ako ústavne nesúladným spôsobom (čo v danom prípade podľa sťažovateľa nie je pravdou), t. j. ak by postupovali v súlade so zákonom, ale v rozpore s ústavou, stále by bolo potrebné posúdiť takéto ich rozhodovanie ako zásah do sťažovateľových ústavných práv. Z vyššie uvedeného vyplýva, že použitým právnym posúdením súdov a z neho vyplývajúcimi zamietavými rozsudkami súdov v konaní došlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa na náhradu škody priznaného mu ústavou. Súdy ako orgány ochrany ústavnosti mali vykladať príslušné právne predpisy tak, aby nedošlo k obmedzeniu ústavného práva sťažovateľa na náhradu škody, t. j. mali v konaní postupovať podľa všeobecnej zodpovednosti za škodu upravenej v § 420 a nasl. OZ.

Sťažovateľ nemal možnosť dovolávať sa zrušenia rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR o zmene platobných výmerov cestou žaloby podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Sťažovateľ totiž nebol aktívne procesne legitimovaný na podanie žaloby proti

rozhodnutiu správneho orgánu z dôvodu, že nebol účastníkom správneho konania. Zákonná podmienka účasti v konaní teda bránila sťažovateľovi nie len domôcť sa náhrady škody priamo podľa zákona č. 514/2003 Z. z., ale aj domôcť sa zrušenia rozhodnutí Daňového riaditeľstva pre ich nezákonnosť v rámci správneho súdnictva.»

Sťažovateľ preto žiadal, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že Okresný súd Bratislava I svojím rozsudkom č. k. 10 C 164/2010-95 a Krajský súd v Bratislave svojím rozsudkom č. k. 8 Co 332/2011-128 porušili základné právo sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nezákonnými rozhodnutím štátneho orgánu garantované čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky.

Sťažovateľ ďalej navrhuje, aby ústavný súd zrušil uvedené rozsudky, ktorými sa zasiahlo do jeho ústavných práv a „vrátil vec na ďalšie konanie okresnému súdu“ v súlade s čl. 127 ods. 2 ústavy.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1933 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti

predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Predmetom sťažnosti je aj namietané porušenie označeného práva sťažovateľa rozsudkom okresného súdu č. k. 10 C 164/2010-95 z 21. septembra 2011.

Vzhľadom na princíp subsidiarity („ak... nerozhoduje iný súd“), ktorý vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, môže ústavný súd poskytnúť ochranu konkrétnemu právu alebo slobode, porušenie ktorých sa namieta, iba vtedy, ak sa ich ochrany fyzická osoba alebo právnická osoba nemôže domôcť v žiadnom inom konaní pred súdnymi orgánmi Slovenskej republiky.

Inými slovami, pokiaľ je o ochrane sťažovateľom označeného základného práva alebo slobody oprávnený alebo rozhodovať všeobecný súd, ústavný súd jeho sťažnosť už pri predbežnom prerokovaní odmietne pre nedostatok svojej právomoci.

Sťažovateľ mal možnosť domáhať sa preskúmania označeného napadnutého rozsudku okresného súdu využitím opravného prostriedku – odvolania, ktoré sťažovateľ napokon aj využil. Sťažovateľ sa tak domohol činnej ochrany ním označeného základného práva, ktoré označil v sťažnosti už pred krajským súdom.

Na základe podaného odvolania už teda došlo k naplneniu účelu sledovaného sťažovateľom v konaní o sťažnosti. Právomoc všeobecného súdu rozhodnúť o odvolaní teda v tomto prípade vylučuje (vzhľadom na princíp subsidiarity) právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd časť sťažnosti sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva napadnutým postupom a rozsudkom okresného súdu, pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. Predmetom sťažnosti bolo namietané porušenie označeného práva sťažovateľa aj rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 332/2011-128 z 13.marca 2012.

Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť sťažovateľa v tej časti, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie skúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je chrániť občana pred skutkovými omylmi súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštitúciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd teda, ako to už vyslovil vo viacerých nálezochoch, nie je opravnou inštitúciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 45 až čl. 50 ústavy). Z takého pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu okrem iného vyplýva: „*Súd prvého stupňa postupoval správne, keď v danej veci zisťoval základné predpoklady vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú jeho orgánmi v daňovom konaní v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.*

...navrhovateľ si nemôže v tomto občianskom súdom konaní uplatňovať ako nesprávny úradný postup také vecné pochybenia v rozhodnutiach daňových orgánov, ktoré by sa priamo odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutí, v ich meritórnom výroku, ktorých nesprávnosť môže byť vyslovená jedine v správnom konaní na to inštančne oprávneným orgánom na základe podaného opravného prostriedku oprávneného daňového subjektu. Súd teda v konaní o nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. nemôže vecnú (obsahovú) správnosť rozhodnutí daňových orgánov posudzovať z hľadiska nesprávneho úradného postupu, ale týmito sa môže zaoberať jedine príslušný orgán pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia, ktorého výsledkom je súd v občianskom súdnom konaní viazaný.

Pri opačnom výklade, by totiž došlo k neprípustnému zásahu zo strany súdov rozhodujúcich v rámci civilného procesu do správneho/daňového konania a do výkonu pôsobnosti daňových orgánov pri rozhodovaní v daňovom konaní vo veciach miestnych daní a poplatkov.

Na základe uvedeného možno dôvodiť, že súdu neprináležalo v tomto konaní prehodnocovať právne závery daňových orgánov a ani posudzovať správnosť ich rozhodnutia o vyrubení pomernej dane za jadrové zariadenie, a teda posudzovať správnosť aplikácie § 73 zákona č. 582/2004 Z. z. o miestnych daniach a miestnom poplatku za komunálne odpady a drobné stavebné odpady. Súdu prvého stupňa rovnako neprináležalo v tomto konaní ani preskúmať zákonnosť postupu daňových orgánov v zmysle ust. § 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov, nakoľko ich pochybenia by sa

v tomto smere odrazili v nezákonnosti ich rozhodnutia, ktorú by prináležalo posudzovať len inštančne na to oprávneným správny orgánom v rámci preskúmania rozhodnutia na základe riadne podaného opravného prostriedku.

Ako správne konštatoval aj súd prvého stupňa, nielen navrhovateľ, ale aj súd je v tomto konaní viazaný právoplatnými rozhodnutiami vydanými v daňovom konaní, a pokiaľ tieto neboli pre nezákonnosť zrušené na to oprávneným orgánom, je v tomto konaní nepripustné zasahovať do výsledku daňového konania prehodením záverov správneho orgánu v tom smere či mal vyrubiť každému daňovému subjektu daň za jadrové zariadenie v plnej výške, a nie tak ako im ju vyrubil - pomerne...

Odvolací súd tak dospel k záveru zhodnému so súdom prvého stupňa, že daňové orgány svojím postupom v daňovom konaní neporušili svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovali v rozsahu svojich kompetencií daných im zákonom, nedopustili sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovali spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd, a preto z ich strany nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu...

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na to, že konanie o zodpovednosti štátu nie je konaním o obnove daňových konaní, súd nie je oprávnený v občianskom súdnom konaní prehodením právne závery, v ktorých majú svoj základ právoplatné rozhodnutia vydané v daňovom (správnom) konaní. Súd pri rozhodovaní v občianskom súdnom konaní v rozsahu pôsobnosti zákona č. 514/2003 Z. z. teda nemôže nahrádzať postupy a ani naprávať rozhodnutia správnych orgánov, pretože nie je opravnou inštanciou vo vzťahu k týmto orgánom.

Napokon je správny aj právny záver súdu prvého stupňa o nedostatku pasívnej legitímácie odporcu v 2. rade, keď pasívne legitimovaným pokiaľ ide o nároky na náhradu škody uplatňované podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je vždy štát, a pretože škoda mala vzniknúť pri výkone verejnej moci v oblasti správy daní, za štát v danom prípade koná Ministerstvo financií SR, ako ústredný orgánom štátnej správy pre oblasť daní (§ 7 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z. z. o organizácii činnosti vlády a organizácii ústrednej štátnej správy).

Odvolaací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvého stupňa v tom, že navrhovateľ sa v danej veci nemôže dovolávať v súvislosti s pochybeniami štátnych orgánov pri výkone ich pôsobnosti ako orgánov verejnej moci náhrady škody podľa ust. § 420 ods. 1 Obč. zák., pretože táto všeobecná zodpovednosť (lex generalis) je v týchto prípadoch vo vzťahu k štátu vylúčená práve osobitnou úpravou (lex specialis) zákona č. 514/2003 Z. z.. To znamená, že v prípade škody vzniknutej pri výkone verejnej moci t. j. pri rozhodovaní a úradnom postupe orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických a právnických osôb, je potrebné pre posúdenie zodpovednosti za škodu prednostne aplikovať zákon č. 514/2003 Z. z., ktorý v týchto prípadoch zakladá zodpovednosť štátu, ale len v tých prípadoch, pokiaľ pri výkone verejnej moci došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia alebo k nesprávnemu úradnému postupu orgánov verejnej moci. Zodpovednosť štátu /štátneho orgánu za škodu podľa § 420 ods. 1 Obč. zák. preto nemožno na tieto prípady aplikovať, táto prichádza do úvahy len v tých prípadoch, ak došlo k inému porušeniu právnej (zákonnej či zmluvnej) povinnosti štátnym orgánom, mimo uplatňovania jeho pôsobnosti pri výkone verejnej moci.“

Z citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že krajský súd uviedol dôvody, pre ktoré potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu. Predmetný postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho názoru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Krajský súd preto neporušil sťažovateľom označené základné právo. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. Prípadný zásah ústavného súdu, a to nahrádzanie právneho názoru krajského súdu je možné realizovať len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, v zmysle ustálenej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný.

Podľa názoru ústavného súdu z uvedeného vyplýva, že predmetný právny výklad krajským súdom nevykazuje nedostatky, ktoré by odôvodňovali záver o porušení označeného práva sťažovateľom, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. júna 2012